

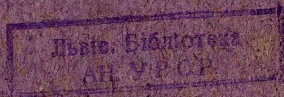
сб 10

30747.

О. МИЦЮК.

Кооперативно-громадські казуси й курьози.

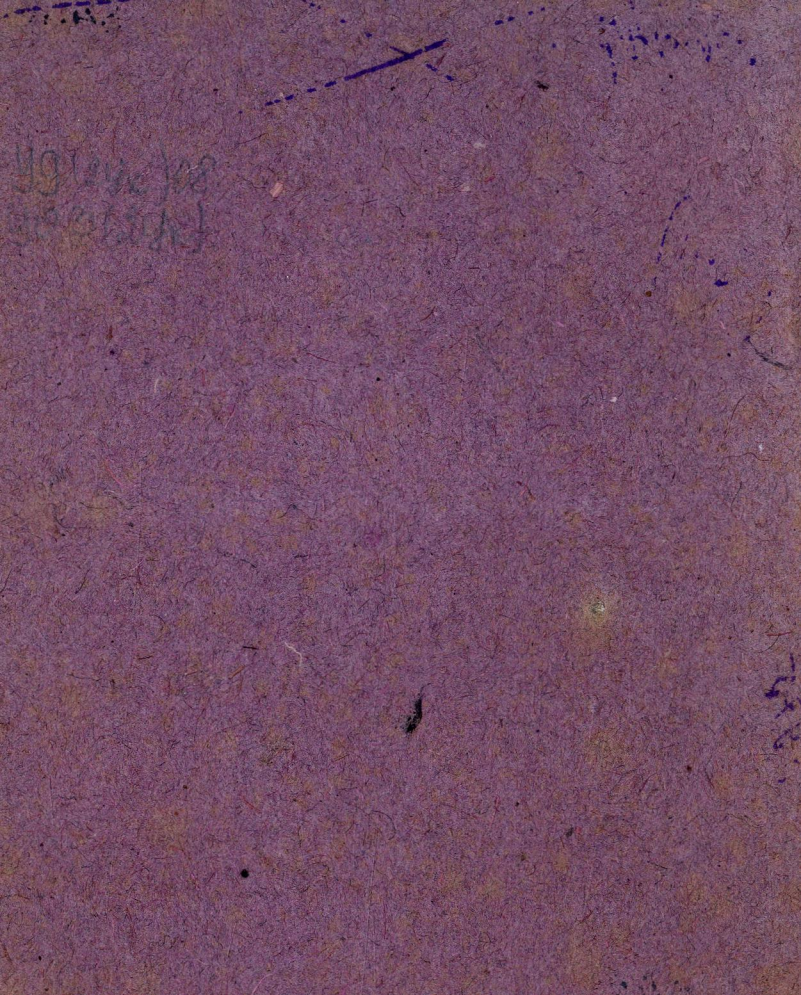
(Кооперація в Тарнівській Раді Республіки).

Л Ї В І В 1921.

НАКЛАДОМ АВТОРА.

ДРУКАРНЯ СТАВРОПІЛІЙСЬКОГО ІНСТИТУТА
під зарядом Ю. Сидорика.

~~ВІСНИК~~
~~НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА~~
~~ЛЬВІВ~~

Кооперативно-громадські назуки й курьоси.
(Кооперація в Тарнівській Раді Республіки).

134

1. Прінципове розходження.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Про персональну участь кооператорів у політичній представництві ніколи не бувало сумніву, але що до виступу кооперації окремою курією в політичній житті країни, що до взяття участі в передвиборчій політичній боротьбі, до створення окремої фракції в парламенті, її бльоки, її голосування з одними групами і проти других, що до втягування по суті своїй безпартійної організації в партійну боротьбу і неминуче в політичні „дразги“, — завжди і скрізь між кооператорами існувало різке прінципове розходження... Одні стояли за, другі були проти того.

5975

Так було на кооперативнім з'їзді в Ростові на Дону перед виборами до Всеросійських Устан. Зборів, теж при виборах до Українських Устан. Зборів і до Центр. Ради; після дебатів, під час котрих виявилось оте прінципове розходження, були зроблені на Винницькім кооперативнім з'їзді вибори до українського передпарляменту, який мав бути в осени 1919 року під час есоро-есдецького кабінету Мазепа, нарешті знов повстало це питання в 1921 р. перед кооператорами емігрантами, що разом з урядом Петлюри (кабінет Левицького) під натиском большевиків, покинувши домовку, перейшли — за Збруч. На еміграції пов-

598.

Львівська державна
наукова бібліотека

3964

стало питання про те, аби скликати хоча-б якийсь сурогат політичного представництва, Раду Республіки, як для консолідації сил, що борються з владою большевиків, так і для усунення фактичного самодержавія верховної влади; щоби марку „петлюровців“ і фірму „петлюровщини“ таки замінити фірмою У. Н. Р. Як зразу ж виявилось кооператори-емігранти Тарнопільської кольонії були проти участі в Раді Респ., частина Львівської кольонії теж вагалася, — брати участь у виборах, чи ліпше утриматися. І хто знає, чи не праві були ті, що були проти участі кооперації в Р. Р.?

Як би це перше принципове питання було вирішено позитивно, повстали б другі. Прийшлося б определити своє відношення до зроблених уже попереднім Вінницьким з'їздом виборів до передпарляменту; коли б згадані вибори опадали, то слід було — почати з определення суб'єкта активного виборчого права, вияснити хтож має право брати участь у виборах: ті, що, скажемо, лишень в Ченстохові і близкій околиці перебувають, як то потім трапилось, чи й віденський „Оцукс“, львівська, тарнопільська та й інші кольонії. Мають право виборче тільки виборні працівники кооперації, а чи вибірають і ті, хто служить по найму. Як одні виборні, то самі правління кооперативів і при тім чи всіхступнів — першої, другої і нарешті централів, а чи мають виборчеї право й члени рад та ревізійних комісій. Мають право лишень в кооперації працюючі чи, як то справд опісля трапилось, і ті особи, що займають чинов-

ницькі посади: директорів департаментів, начальників відділів і т. д. і проте вважають себе також кооператорами. Чи лишень нині працюючі в кооперації, чи, як справді вийшло, й всі ті, хто взагалі коли б то не було, мали будь яку причетність до кооперації. Всі ці питання треба було уважно, гідно для кооперації та авторітетно роз'язати, не забуваючи самої головної, а в той же час азбучної істини, що активне виборче право є індивідуальне, що кождий когось ми умовимося числити кооператором, коли схоче може здійснити своє виборче право, що те право ніхто не сміє у нього відняти, що лишень по суду опорочений відомим карним вчинком суб'єкт може бути позбавлений свого індивідуального виборчого права, а ні ким иншим, ні парламентом, ні верховною владою, ні тим більше наприклад, своєю ж кооперативною, братією, що пізніше з багатьома й трапилось. Вся складність питань стала перед нами, членами львівської кольонії кооператорів - емігрантів, коли я від себе особистим листом від 2. січня 1921 р. на ім'я одного з членів Ченстохівської кольонії, Гарасименка, порушив всю справу. Маючи на увазі де яку дразливість питань, надав своєму листу довірочний характер. З нього одначе пізніше, розуміється, без моєї згоди і відома, був зроблений публічний вжиток і нині він підшитий до діла мандатної комісії Р. Р.

2. Вибори по кооперативній курії.

Яке-ж було загальне здивування, коли замість товариського вирішення всіх отих повставших питань, замість порозуміння також про місце, день і спосіб переведення виборів ми у Львові довідалися, що потайки від нас і підозріло поспішно 19. січня у Ченстохові одбулися вибори депутатів до Ради Республіки. Нас поставили перед доконаним фактом. Нас, а пізійше виявилось, що й не тільки львівців позбавили активного виборчого права самі-ж „кооператори“. Для який цілей? Адже ж знали, що ми є і ми не абсентеїсти, коли сами зверталися з листом 2. січня 1921 р. до ченстохівської кольонії. Закрадалося підозріння, що діло не чисте.

Ще не знаючи як провадилися вибори та хто вибраний, я в імені правління Кам'янецького „Господар Союзу“, а д. Пеленський — Проскурівського „Споживсоюзу“ підняли голос проти потоптання виборчих прав своїх особистих і співробітників представлених нами інституцій, подавши 25. січня 1921 р. в мандатну комісію Р. Р. протест, в котрім ми:

а) „як не приймавши участі в обговоренню того, хто мав вибрати,

б) як позбавлені всякої можливості здійснити своє активне виборче право в котрім ніхто нам не одмовить“,

і указавши, що „нас навіть не повідомили про час і місце виборів, хоч про те була спроба знехтяти

— просили переведені вибори вважати не дійсними^а. Ми підняли боротьбу за своє право.

Підозріння збільшилися, коли нам стало відомо, що з числа голосувавших 29 душ, було 20 таких „кооператорів“, що займали посади чи новників різних міністерств розташованих в Ченстохові і Тарнові і значить залежних від свого начальства; крім того одинадцять душ було співробітників Подільськ. „союзбанка“, тоже не без залежності від правління, головою якою був Відибіда. Підозріння збільшувалося, коли стало відомо, що в числі обраних депутатів значиться прем'єр-міністр д. Левицький.

До мене у Львів пише з Тарнополя б. Голова Вернедніпровськ с.-г. Коопер. Союзу, а нині директор Могилівської філії „Господарсоюзу“ д. Поплавський лист повний обурення на те, що й Тернопільців з'ігноровано, що справу виборів до Р. Р. роблять по хуторянському, сами себе вибирають, або захватним способом переводять вибори, впливає „отаманіяда“. З Ченстохова пише мені старий кооператор, член ради „Централа“ і голова Тростянецького коопер. союзу, про закулісну сторону виборів. „Левицький попросив П. Відибіду (тоді тов. міністра-фінансів), а останній дав директиви Маслову — підвладному директору департаменту, і „кооператору“, котрий уже і провадив вибори згідно вказівкам начальства“. При зустрічі п. Відибіди з б. міністром М. Відибіда хвалився, що справді то він провів Левіцького. А один з виборців д. П—ч в присутності моєї і двох членів мандатної комісії на запитання ствердив, що таки „да, урядове

давління було“. Коли не на всіх абсолютно можна було робити давління, то на кооператорів, що служили чиновниками, робити нажим очевидячки було найлегче. Те ж саме і з співробітниками „Союзбанка“. Звичайно давління не могло бути в формі приказів, але в формі морального натиску могло бути безперечно. Розуміється, посвідчення і заяви вище згаданих осіб лишалися на їх одвічальности, але не числитися з ними було не можливо і підозріння, що до правдивости виборів не тільки не розвіювалося, але ще й дужче зростало.

В з'язку з тим львівська преса (Укр. Віст. № 9, від 3. лютого 1921 р.) пише: „...Р. Р. має спеціально підібраний склад, напр. А. Лівичський засідає там як представник кооперації...“. А в № 12 з 7. лютого в тій же газеті появляється документ не газетного співробітника чи репортера, а лист сенатора і б. міністра У. Н. Р. Шелухина до Петлюри, в яким діяльність Левичького знайшла не вигідне для кооперативного представника освітлення. Аби не пострікнув мене хтось в голословности навожу тут деякі місця з того документа:

В дальшій частині виступає... проти найблизчого співробітника Петлюри п. Андрія Лівичького, „акушера українського лиха“. Його (Лівичького) репутація така, що його пробування не тільки на посаді прем'єра, але взагалі на посаді міністра, кладе лихе тавро на весь наш уряд і на нашу справу в очах чужинців. Його імя, як міністра і прем'єра, гальмує українську справу в Англії, Франції, Німеччині, Чехії, Австрії. А з цим всякий український діяч і патріот повинен рахуватися.

Для характеристики „політики“ п. Андрія Лівницького, тої „політики“, що коронує державне будівництво під проводом п. С. Петлюри, виймає кілька фактів. Дня 5. вересня 1919 р. Д. Шумицький одержав грамоту за підписом С. Петлюри і Андрія Лівницького (як мін. зак. справ), якою акредитовано його „спеціальним делегатом“ на чотири держави Швайцарію, Англію, Францію, Італію. Розуміється, в грамоті є прохання відноситись до особи Шумицького „з повним довір'ям“. Цей акт правника А. Лівницького є просто європейським скандалом. На чотири держави від уряду 40-міль. Українського Народу уповажнено юнака, що тільки що вийшов зі школи. Перше це те, що перед тим Шумицький взяв був на себе політичну агентуру чужої держави і підбехтав „Робітничу Газету“ писати проти незаложності України, за що соц. демократи виключили його з партії. Шумицький в Італії натворив контрактів на продаж українського вугля і заліза, компромітуючи тим український уряд. Опісля поїхав він в Париж, де розпочав особисті рахунки з Моркотуном. Враз з делегацією підписав Шумицький заяву урядови про шкідливість праці ґр. Тишкевича. Та тогож таки дня він заручився від ґр. Тишкевича платнею 5 тисяч франків в місяць і виставив ґр. Тишкевичу якнайкраще свідоцтво. Ось так „уповажнений“ на 4 держави пристроївся в Парижі і дожидає кращих часів.

Дня 26. грудня 1919 р. одержав ґр. Тишкевич телеграму, підписану Андрієм Лівницьким — як прем'єр-міністром, і Христюком, якою зноситься Українську Делегацію в Парижі, а надається право ґр. Тишкевичови скласти Місію з людей по своїй впадоби.

Були підозріння, що телеграма сфальшована, бо 1) Делегацію утворено спеціальним законом з січня 1919 р., значить і скасувати її можна тільки законом, 1) тяжко припустити, щоби правник Лівницький не знав цього і дозволив собі на анархічний акт нехтування закону, 3) прем'єром був тоді Мазепа і трудно допустити, щоби Лівницький дозволив собі уживати чужого йому титулу, 4) Лівницький с.-д., Христюк с.-р., отже тяжко допустити, щоби вони доручили правому ґр. Тишкевичеві добирати собі персонал і промовляти в імені

соціалістичного уряду У. Н. Р. Одначе дійсність виявила, що телеграма не була фальшована. Лівіцький справді вислав таку телеграму, а Христюк протестував проти сфальшовання його підпису. Таким чином Лівіцький, що небагом став міністром юстиції, утворив підлот, який карається по 362 ст. Колишній распустінський мін. юстиції Добровольський робив такі річі простіше, бо в таких випадках покликувався на спиритизм.

Лівіцький крім того вмів ще й інші штуки. Сен. Шелухин подав був доказовий матеріал проти ґр. Тишкевича, яким довів його нездатність в Парижі. Таку саму заяву вислали із Опа дня 17. липня 1920 р. посли: Василько, Марґолін і Яковлів. У вересні 1920 р. Лівіцький у вічі заявляв Шелухину, ще вповні поділяє його думку і добивається звільнення ґр. Тишкевича, тільки Петлюра стоїть за ним. Ці свої заходи може він потвердити листами до Ґол. Отамана. А тимчасом три тижні пізніше Шадлун говорить, що 10. серпня читав листа Лівіцького до Петлюри, в котрім Лівіцький розпинається за ґр. Тишкевичем. Копію цього листа через тиждень читав Шелухину Матюшенко. Чи можна отже мати міністром особу, здатну з цинізмом і ошуканством у вічі говорити неправду?

В Парижі піддержує Лівіцький з ґр. Тишкевичем в складі місії б. російського полковника Адамовича, б. поліцейського чиновника Галляффе, згаданого Шумицького і розвідчика Колосовського. А за те нема там ні одного українського діяча. Колосовський весь час удержував зносини з Денікіном, був постійним гостем ворожого Українцям російського салбону Проктер. Російські кола знали все, що робиться в українській місії. Хто із серйозних людей міг би уважати цю компанію справжнім представництвом українського народу і вести з нею серйозні розмови по державним справам? Хто може довіряти таким людям і такому урядови, який призначає таких політичних діячів до державної роботи і зносин з чужими державами, та просить від чужих урядів довіря для цих людей? Уповноважувати таких людей значить не поважати ні себе, ні свого народу, який може дати краще і справді солідне представництво, ні свої справи, ні тих чужинців, до яких таке представництво призначене.

Окремо заслугує на увагу становище Лівницького до риських преліминарних переговорів. Сен. Шелухина призначено урядом до ведення переговорів в Ризі. Він приїхав у Варшаву і тут поінформували його Р. і близький співробітник Лівницького О., а опісля офіційно й сам Лівницький, що Поляки ніяк не визнають українського радянського уряду. Колиб Українців не допущено до переговорів, то треба домагатися від Поляків, щоби вони вимагали від большевиків очищення українських територій. Виходило, що українські дипломатичні представники у Варшаві вели в цій справі переговори з Поляками і відповідно приготували ґрунт. Так інформували сен. Шелухина і в мін. закорд. справ У. Н. Р. Тимчасом від українського посла в Латвії Кедровського прийшла телеґрама з Риги, що Поляки визнають радянський уряд на Україні. Мін. закорд. справ У. Н. Р., покладаючись на інформації варшавських дипломатів, не повірило сьому і поручило сен. Шелухину перебалакати з Кедровським та звернути його увагу, щоби уважливіше ставився до своїх донесень. Та виявилось ще до проголошення протоколу, що Кедровський писав правду, а висланий Лівницьким Олексюк про це не доніс. Коли голова польської делегації Домбські заявив сен. Шелухинові, що Польща визнала Радянську Україну і її уряд та що в цій справі Домбські мав умову з представниками українського уряду у Варшаві, то сен. Шелухин запротестував проти цього в прияві Кедровського і Олексюка. Опісля Ол. пояснив, що Лівницький справді з тактичних мотивів таку розмову з Поляками вів, а тільки забув про це поінформувати сен. Шелухина. Також Кедровський предложив лист Лівницького з 17. вересня, в котрім було написане теж саме, що говорив Олексюк.

Виходить з того, що Лівницький вів з Поляками свою політику, про що не сказав ні урядові, ні сен. Шелухинові. Їх викрито, але де гарантія, що нема ще яких таємних переговорів і умов на нашу голову і на нашу погибель?

В таких умовах і з такими діячами не можна вести серйозно ніякої справи, а тим більше державної, хіба скандалитись. Не можна цим діячам і довірятися. Не можна з ними бу-

дувати, або ратувати державу, хіба руйнувати, компромітувати та нищити. Се люди не здатні до ніякої творчої праці, бо вони просто інтриганти, авантюристи, крутії.

Сен. Шелухин просить Петлюру, щоби він розважив об'єктивно подані факти та з безсторонністю судді відповів собі: чи справді можна довіряти таким діячам і навіть урядови, на якого чолі стоїть Лівицький? Чи маємо дані при таких представництвах вимагати від чужинців серйозного відношення до української справи? Такі діячі кладуть на всі наші справи тавро фальшу, несерйозности, недовіря. Колиб сього не було, то ми давно були би визнані, не лилась би народня кров, Україна не перетворилась би в руїну, люд не гине би від пошестей, не сидів би без одягу, ліків, книжок, не панувала б над усім розпука. Колиб сього не було, то не відігнано би від роботи справжніх українських діячів і три давні українські діячі — снатори не відійшлиб від уряду як безробітні назад у Київ до більшовиків, щоб бодай умерти на рідній землі.

Ця несподівана і неприємна для кооператорів характеристика депутатів від кооперації, ніким і ніде, ані відкинута, ані спростована, знайшла до себе инше одначе відношення у ченстохівської „кооперативної сім'ї“. В листі до мене голова ченстоховців д. Герасименко мокрим рядом накидається на... (буквальний його вираз!) „оскаженілу львівську пресу“, на яку нічого зважати, мовляв „собака бреше — вітер несе!“

Довго не можна було собі навіть зрозуміти, як з формального боку оправдуються люди попавші на слизьке і відкіля набралось стільки сміливости, щоби не сказати більш, аби тільки собі захватним порядком присвоїти загальне виборче право, аж на-решті пізнійше удалося довідатися, що є якась поста-

нова ще з Кам'янця на яку і посилаються. Там 11—12 листопада 1920 р. на нараді було ухвалено міжу иншим: „утворити тимчасове бюро укр. кооперації із представників кооперативних об'єднань звільненого од ворога терену і коопер. діячів, які перебувають в Кам'янці“. Не дивлячись на те, що та постанова мала на увазі „звільнений терен“ своє і а не терен ченстохівської землі, що обов'язувала складові елементи определеного терену і, на-решті, ні в яким разі не малося на увазі монополії політичної репрезентації, бо подібне бюро могло бути і було в Проскуріві, було і на Волині — ченстохівська „коопер. сім'я“ своє поступованне виводила іменню від тої постанови, ні скільки не задумуючись, що як би їй можна було придавати якесь значіння, то те могли зробити так само колонії львівська, тарнопільська і т. д. І як би в цих кольоніях знайшлися люде такого-ж „вольного образу мыслей“, як у ченстохівській кооперативній кольонії, то появилось би не одно бюро з претенсією на монопольне представництво кооперації, а декілька. Отож ченстохівська кольонія ніби здійснюючи згадану кам'янецьку постанову заложила бюро української кооперації, скорочено „Бук“, в яким 15. січня 1921 р. під головуванням Маслоу вирішають перевести вибори в Р. Р. тільки членами того бюро. Від 16. січня читаємо таку ухвалу „Бука“: „право участі в виборах до Р. Р. мають: ті кооператори, котрі підписали організаційний акт від 15. січня і ті, що подали заяви, або приймали активну участь в організації кооперативного бюро“. Виходило,

що члени бюро присвоїли тільки собі виборче право, монополізували його в руках випадкового тісного гуртка. Такої неприкритої жадним фіговим листком узурпації прав від справді громадської організації чекати ніхто не міг; тепер уже виникало підозріння, що за сімейка там зібралася?

3. Боротьба проти затвердження виборів.

Коли б бюро діяло в добрій волі, воно би, зачувши про незадоволення і протест інших кооператорів, зроблений ним хибний крок негайно б виправила. Вийшло, мовляв, так бо не знали, — хоч розуміється добре знали! —, що на еміграції опріч нас ще є кооператори, не байдужі до справи виборів в Р. Р. Коли це так, подайте свої списки, та зробимо перевибори, благо цьому не перешкоджав статут Р. Р. Який би був громадський і красивий вихід! За місць того учасники бюро продовжували стояти на тім, що лишень вони мають монопольне право виборів до Р. Р., а не почуваючи за собою очевидно більшості, після зробленого, зхопилися думки притягти у свій склад і кооператорів-емігрантів, перебуваючих на теренах Галичини. Так 4 лют. 1921 р. ч. 28 „Бук“ мені робить (прошу це замітити!) почесну пропозицію стати не тільки дійсним членом, а і членом-уповноваженим „Бук'а“ На це я з відома львівської колонії дав таку відповідь: Через те, що Бук не об'єднуючи

всіх кооператорів-емігрантів тим часом узурпував лише в своїх руках, навіть політичну репрезентацію кооперації, внівши розкол в досі дружню коопер. сімю, тому що він наполовину складається із чиновників, залежних від свого начальства, що таля залежність дала можливість зробити урядове давління на вибори до Р. Р., що нарешті, в урядово-попслушнім бюро ледві чи кооперація нуджається, — я до виправлення всих отих хиб, вважаю низче гідности представляемого мною Камянецького „Господар союза“ вступити в те Бюро членом уповноваженим.

А депутаты? Коли б то були люди з почуттям громадським, то не вже б вони чіплялися за так підузріло здобуті мандати? За оті 500 м. п. денної депітатської дієти? Як би вони, після того, коли цілиряд людей каже — ми вас не вибірали, тому й не визнаємо за представників — склали сами свої уповаження. то не вже б достойний з них, колиб звичайно такий оказався, не міг бути знов обраний? Що ж тіі депутаты робили? А вони, замість того, щоби стати осторонь у справі, що і їх же особисто торкалася, беруть саму жарку участь в поборюванні протеста. Від 9 лютого коопер. фракція Р. Р. пише до мандатної комісії, що поданий від правлінь „Господар-союза“ та Споживсоюза протест на переведені вибори походить не від двох коопер. організацій, а від двох осіб, які можуть своє право здійснити, (слухайте, слухайте!) коли зазначені особи вступають в члени „Бука“. Яке ж знівечене почуття істини „у народних вибранців“, і „депутатів“, коли вони вважають, що двох

осіб можна вільно позбавляти виборчого права, раз ті обидва субєкти не є членом того „Бука“, що ченстохівці спромоглися закласти. — На мій же погляд не депутата, а простого смертного, і це наше корінне розходження, коли я є голова правління Кам'янецького „Господарсоюза“ і член Ради тамтешнього „Споживсоюза“, то тим самим я є кооператор і вхожу я, чи не вхожу в „Бук“, ніхто в світі не сміє заперечити мені моє виборче право. За це я і борюся, як рівно і ті товариші кооператори, що так як і я протестували проти узурпації своїх прав „Буком“.

„Депутати“, а між ними ж і п. прем'єр-міністр, взяли депутатів інших фракцій в „обработку“, розясняли, доводили, переконували; ловлячи за поли „нужних людей“ в кулуарах; у самій мандатній комісії, обраний кооперацією „депутат“ Грабов — він і туди ходив в відсутности протестантів поборювати протест! — орудувавн апр. такими аргументами: „Мицюк протестує, бо сам хоче бути депутатом!“, або „та власне який же Мицюк чи той Пеленський кооператор?“

На вимогу голови мандатної комісії я, перебуваючи випадково в Тарнові подав комісії в додаток до протесту таке своє пояснення від 21 лютого 1921 р.: Зроблені вибори позбавили виборчих прав до 20 осіб перебуваючих у Львові і Тарнополі, які є справжніми кооператорами... Нагадую, що означені особи лишень по суду можуть бути позбавлені виборчих прав і ніким иншим, 2) Бюро ченетоховців-кооператорів не об'єднує всіх кооператорів Наддніпрянщини, а лишень тих, хто випадково осівся в Ченетохові. Урядова під-

леглість того бюро позбавляє можливості не то що входити, але й числитися з ним. От же монополії в справі виборчій тільки за членами того бюро признавати не має підстав. 3) Бюро не определило поняття „кооператор“, а в залежності від того і субекта виборчого права. 4) Маються докази урядового давління підчас виборів. 5) Вибори шокірують імя кооперації досі ще шаповне в громадянстві. Львівська група вважає, що ченстохівці кооператори узурпували на некористь кооперації лишень для себе виборче право і вважає не можливим входити до бюро доки там захоується залежність від урядових осіб-та міністропослушність. 6) Львівська преса одверто підриває престиж Р. Р. неоднократно посилаючись на вибори іменно по кооперативній курії, які дають їй підставу говорити, що склад Р. Р. підтасований. 7) От же не в імя особистих яких інтересів, а ради престижа молодого органа народнього представництва, а також радис праведливості — прошу про скасування виборів по кооперативній курії.

23. лютого подали протест на вибори по цій же курії від кооператорів Тарнова: члена ради Камінецького Споживсоюзу п. Чернявського, а також від завідуючого інструкторським відділом Липовецького „споживсоюзу“ п. Скидана; а 5 верезня теж від кооператорів Тарнополя: від б. Голови Верхнедніпровського союзу кооператорів і нині директора Могилівської філії „Господарсоюзу“ п. Поплавського, члена правління полтавського союзбансу п. Макаренко, члена правління радомишльського союзу кооперативів п. Колесника

і члена правління Радомишльського споживч. т-ва, „співробітників повітових установ“ п. Павловського. Підписані особи „рахують вибори по коопер. курії не правдивими“, з характерною увагою — „коли тільки Р. Р. склалась по принципу виборів“. Бо вибори відбулися так, що „не знаю як інші кольонії, а наша цілком ігнорувалася, пише до мене перед тим в листі п. Поплавський, хотя тут (в Тарнополі) маються всі ті елементи, які складають через своїх репрезентантів Р. Р. — партійні робітники, кооператори, земці, освітні діячі і т. д.“.

Після того 4 березня мандатна комісія від всіх підписавших протест запитала дати спис кооператорів, що мають, а були позбавлені виборчого права, — як тих, що по виборам працюють, так і тих, хто є і на технічних посадах в кооперації.

Тарнопільська кольонія надіслала спис на 8 осіб не бравших участі у виборах, львівська на 18, тарнівська 4, опріч того за бортом лишилося до 20 кооператорів волиняків-емігрантів, і віденська кооперативна укр. організація „Оцукс“. Як нарахувати в цій організації хоч 10 осіб, то загалом поверх 60 душ проти 23 не приймало участі у виборах до Р. Р. Такий підрахунок дає право і зараз нам держаться тої думки, що укр. кооперація, добре то чи зле, але в Р. Р. участі не брала.

4. Методи боротьби.

Від першого березня надходить до президії Р. Р. лист від „Бука“ поясняючий і боронячий його позицію.

В ньому „Бук“ признається, що де хто справді не використав свого права, але то буцім то залежало „цілком від його інертності!“ (sic!), „Про вибори (— тут криється єзуїтська передержка: не про день, час і місце, а про вибори О. М.), безперечно знав, пише „Бук“ і п. Мицюк з його однодумцями. Про це свідчить приложенний лист — посилаються на згаданий повище мій лист, яким порушувалася вся складна справа виборів і з якого зовсім не видно, щоби мені було відомо про день час і місце виборів! Дальші йдуть перлини порпаня брудними руками в чужій душі: „Для Мицюка очевидно (sic!) центр ваги полягав не у використанні активного виборчого права, а в тім, пише „Бук“, щоби Управа (!) кооперативна визнала його представником до Р. Р.... Як ці мрії Мицюка не справдилися, кандидатура п. Мицюка була одноголосно відкинута*), то Мицюк подав протест... Цей протест „Бук“ вважає, або як спробу звести особисті рахунки (з ким і за що?! О. М.), або як бажання п. Мицюка в партійних цілях зробити неможливим участь кооператорів в Р. Р.“ Ось аргументація „Бука“, яка підпералася в кулуарах Р. Р. недостойними плітками. Левицький перед виборами — передвиборчі ходи — пустив „утку“, що я з головою Проскур. „Спожсоюза“ п. М. приїздили в Тарнів і буцім то заявили, що од кооперації мають бути в Р. Р., тільки два представники: я та М.! Д-ій Герасименко love і охоче одвозе цю „утку“ в „Бук“,

*) До речі і це клевета, бо Мицюк своєї кандидатури не ставив!

а там, по словам д. П—ча, сказаних в присутности двох членів мандатної комісії, й було прийнято її за чисту монету... Далі, Мицюк два роки тому назад дійсно обраний Вінницьким кооперативним з'їздом депутатом до парламентаріату, та і, як правник, не міг не знати того, що не управі ж „Бук„а давать справді йому, чи кому б то не було іменування в депутатськім званні. І так, з одного боку Мицюк ніби то хоче бути депутатом, з другого — цього протиріччя Бук'овцям годі було спостерігти — Мицюк взриває Р. Р., бо в партійних цілях хотів, аби кооперація не брала участі в Р. Р. Українські соціалісти-революціонери, як відомо цілком не брали жадної участі в Р. Р., отже я тоді член партії есерів, через те саме бажати покласти в Р. Р. наперекір волі партії мати не міг. Але, як кооператор, я вправі і обов'язаний був насамперед подати свій голос за те, чи кооперації нашій варт було втягуватися у вир політичної боротьби, а чи може ні. Та коли б це питання було обговорено поперед, чим проводить прем'єра Левицького, а останніх людей залежних од товариша міністра Відибіди, хто знає в який би бік була вся справа вирішена і тепер, коли знаємо, що за участь цих „кооператорів“ в Р. Р. на Україні большевики збільшили переслідування кооперації, коли бачимо як кооперацію, дякуючи псевдокооператорам, викупано брудом в Р. Р., хто зна чи не ліпше було справді утриматися? „Депутати“ кооперації ввійшли у блок центра Р. Р. і тим самим перебували в політичній боротьбі з с.-д. і х.-д. Розуміється вони були в опозиції й до партії с.-р., яка до Р. Р. не

війшла. Кооперація, таким чином, вела би політичну боротьбу з с.-р. та с.-д., то б то з тими партіями, які, стоячи у влади, найбільше допомогли кооперації грошми, а поза тим — своїм персональним складом. Кооперація, селянсько - пролетарський, а тим самим і есери-есдецький вираз котрої у нас на Україні очевидний — поборювала через своїх представників селянську (с.-р.) та пролетарську (с.-д.) партії. Не було би представників її в Р. Р., не було б і цього нонсенса!

„Організація кооперативна, так напіндючившись кінчає з приводу протеста „Бук“, в складі (слухайте, слухайте!) шости Всеукраїнських центр. і 10 районських об'єднань... протести о с у д ж у є (а як же? О. М.), і на далі (зверни увагу на штіль!), як і завше, буде вести з ним (д. Мицюком О. М.) рішучу боротьбу всіми законними способами.

„Хто гуляє при цепочке
Той навірно без часов“....,

мимоволі пригалося мені. Хто вимахує законом, бережись! Обов'язково щось неладно. Хто законник, той і фарисей. Ціломудрені особи не кричать по вулиці про свою чесність, а вже котра тим вслух несеться, не помилишся, як прямо поспитаєш:

„Как дошла ты до жизни такой?“

Ми зараз матимемо спромогу пізнати, які то у „Бука“ були законні сп о с о б и боротьби.

В літку 1920 р. по справам „Господарсоюза“, виїхавши з Камінця, і через Проскурів, Львів, мені прийшлося з'їздити до Варшави, Праги і в Баварію, вернувшись назад в Кам'янець тоді, коли там була вже більшевицька влада. Даючи звіт правлінню „Господарсоюза“ про поїзденьку, на яку прийшлося витратити чимало коштів, в ньому не можна було не торкнутися дволичної поведінки голови правління Подільського „Союзбанку“ Відибіди. Він дав міні на руки відношення, щоби одержати для „Господарсоюза“ у Празі з коштів „Союзбанка“ кредит в 5 мільйонів гривень, а коли я туди забився, — то в слід наспіла від нього телеграма довіреним „Союзбанка“ жадних виплат не робити! — після чого мусів я з пустими руками повертатися до дому. Окрім того в звіті прийшлося розуміється, одмічати й ті інциденти, які мою двохмісячну подорож страшенно утруднювали і дякуючи яким, за кооперацію, мені ледві не прийшлося накласти головою. Звіт той в копіях розісланий був філіям „Господарсоюза“, а також пересланий „Централу“.

Побувши у Кам'янці скоро після заняття його Українцями в осени 1920 р. д. Відибіда повернувшись за Збруч інформує міністрів і громадських діячів: „д. Мицюк є скритий большевик він... писав доклад.. большевикам“... І, скриваючи розуміється те місце докладу правлінню, яким ця людина оказалась зачеплена, в чім і була власне вся собака зарита, він з документу в 16 сторінок вихвачував окремі фрази з приводу, важких для мене, подорожних інцидентів то

з „петлюрівськими“ — тоді ще не було Ради Республіки, деякими міністрами, то з „петлюровським“ загоном, що під видом большевицького мене заарештувавши чуть було не одправив на той світ, — і відповідно коментірував — доносив. Перший же з приїзджих до Кам'янця міністрів д. П. переповів мені цю історію, а контр-розвідка української армії по заняттю Проскурова на підставі цього доноса провадила і слідство про моє пробування під большевицькою владою, допитувала здивованих проскуровців. І звичайно довідалася, що мене, повертавшого з київського з'їзду Українбанка, проскурівська чрезвычайка, ограбивши поперед, арештувала. З чрезвычайки тільки дякуючи енергії проскуровців — кооператорів удалося вирватися. В слід за тим уже в Кам'янці довідавшись, що побувавший там по моїм од'їзді в Києві д. Затонський, обурювався: „як, був в руках „петлюрівський міністр“ і його не розстріляли!“ і за те арештував начальника чрезвычайки і змінив голову ревкома, — дізнавшись про таке, я під чужою фамілією, переховувався в с. Б., аж доки не були прогнані большевики. От в чім виявлявся мій „большевизм“, та чого для контр-розвідки були досить, щоби забути донос. Тим не вдовольнявся доносчик, продовжуючи каламутить там, де легко вірять і де тяжко спіймать на брехні, а тим більше її відкинути. Еміграція для цього дає надзвичайно вдячний ґрунт.

Я, розуміється, ніколи не міг служити большевикам, зате я все життя служив і служитиму Українському Народові під чиєю б владою він не був, і хочу

бути з моїм народом за всяких умовин і буду з ним, аж поки не опинюсь під переслідуванням та загрозою позбавлення життя. Був час, що й д. Відибіда ніби так само думав... Коли в перший раз Директорія відступала з Києва через Винницю і до Збруча, д. Відибіда тоді тов. міністра фінансів не втік, а залишився у Винниці під большевицькою владою. Вона його скоро арештувала. Служачі виручили його, давши підписку, котру большевики уважали за поруку. Відибіда тікає, не завпередивши поручителів, а їх в кількості шістьох за нього розстрілюють, семей — д. Мотр., постріляний, що чудом спасся, міг би розповісти про цю загально відому страшну сторінку з діяльності морального вбивці шости і увічья семого — д. Відибіди, котрий як бачимо, робив замах стати ще раз моральним вбивцею, але вже честі і чужого доброго імені. Не добившись свого в осени 1920 р., він в компанії з купкою співзвучних елементів має нагоду ще раз використати ту зброю весною 1921 р.

З мого відчиту правлінню в 16 сторінок друку фабрікується „відчит“ в півтори сторінки, навіть не з цитат, а вільних висновків в специфічному дусі й при тім розуміється ніким не засвідчених. Цей фальсфікат, на стор. 44 надрукований, супроводить папір, в яким стоїть: доводимо шанов. п. такому до відома зміст „відчиту“ п. Мицюка большевикам... Під папіром підпис д. Петеля, директора канцелярії тодішнього прем'єра д. Левицького. Услужлива рука розсилає донос цей майже всім міністрам і розкладає по стільцям всім депутатам Р. Р. А деякі з п. кооперативних депу-

татів, потираючи руки од задоволення, сновигають по коридорам Р. Р. і, використовуючи донос (всі за-соби хороші!...), агітують за затвердження виборів: „Он бач, хто такий перший підписавший протест, о той, Мицюк — він же большевик! То йому зірвать Р. Р. хочеться, а не здійснити своє виборче право“. Нема що казати, що в Р. Р. знайшлися і такі, на котрих це впливало, і анонімному документу вони діяли віри. Пізніше виявилось, що підпис д. Петеля є — підложний.

„Зовсім випадково дізнався, пише мені Директор Петель з Тарнова 13. мая 1921 р., що на мене впало підозріння начеб то я автором відомого Вам доноса і інсинуацій в справі Вашої поїзденки в 1920 р. Я розумію, що нечиткість підпису дала можливість підозрівати мене, але прошу прийняти запевнення під словом чести, що з цією справою нічого не маю спільного і взагалі завжди вважав (— хай цьому б по-училися „тоже кооператори“ О. М.) за невідповідне і негідне займатися доносами. Відомий Вам донос попав в мої руки офіційно (його розіслано майже всім міністрам), здається в кінці лютого, у вся-кому разі тоді, коли йшла боротьба за представництво кооперації в Р. Р.“

Такі законні способи боротьби вживалися у Тар-нові, майже одночасно ось які теж „законні“ методи боротьби були ужиті „Буком“ в Ченстохові. 3. марта 1921 р. за № 41 до мене, яко голови Кам'янець-кого „Господарсоюза“, хоча я до складу Бук'а і не ввійшов, Управою „Бук'а“ за підписом д. Гераси-

менка, було прислано запрошення на з'їзд на 12—13 того ж березня з порядком дня: 1) Відношення до Р. Р., 2) Відношення кооперації до „Бук'а“, 3) Практичні завдання кооперації на еміграції, 4) Організація справи постачання, 5) Біжучі справи. Зі Львова наша кооперативна кольонія задовольнилася командировкою одного д. Матв. На згаданім з'їзді де головував Горбань, а брало участь загалом 26 чоловіка, в тім числі чиновників 18, союзбанковців 9 і з не членів Бук'а лишень один і який (з'їзд) по складу своєму був пленумом Бук'а, несподівано для мене, перебувавшого у Львові, питання з протестом проти виборів до Р. Р. було поставлено в площину персональну, чого в повістці не значилося. По докладу управи Бук'а, устами голови його д. Герасименка, який те ж використовував вище згаданий мій звіт по закордонній поїзденці не прочитуючи цілком, а в формі вільних цитат з своїм благосклонним освітленням, по поводі мого протесту і для підпертя своїх виборів, виноситься заочно і без мого відома ось яка постанова:

„Заслухавши інформації Управи Бюро української кооперації й матеріяли освітлюючі діяльність Мицюка з'їзд з огляду на компромітуючу його Мицюка діяльність, як кооператора і Українського громадянина, ухвалив: д. Мицюка не визнавати членом української кооперативної сем'ї“. В інтересах об'єктивности повинен зазначити, що частина з'їзда од головування цієї резолюції утрималася,

Од 18. березня „Бук“ надсилає цю резолюцію (коли це не метод боротьби за затвердження виборів, то на щож послали резолюцію мандатній комісії?), на ім'я мандатної комісії, в доказ того, що перший підписавший протест уже навіть не є кооператор!

І так Мицюк большевик з одного боку, а „розжалований кооперативний генерал“, — вираз противників, — з другого, отже, значить, його протест, на вибори ніби не дійсний. Ще останні зусилля — останньої клевети і інсинуацій і Р. Р. 23 березня більшістю 20 голосів проти семи, один утримався, вибори по кооперативній курії затвердила. „Укр. Віст.“ за 23 квітня 1921 р. № 72 пише:

„Нарешті хай стане відомо, хто представляв українську кооперацію в Р. Р. 1) Андрей Левицький, по кваліфікації Шелухіна „акушор українського лиха“, 2) Трепет — кум Левицького, 3) Грабов — служачий по найму в Українбанку, 4) Богдан теж у „Союзбанка“. Ні один з чотирьох не є виборним елементом в кооперації, апробованим ширшими колами населення, за те всі вони — іграшки в руках Левицького, Відибіди і т. д. Затвердження свого вони у Ради добилися, але здобули собі таку зневагу, що сором показуваться. На їх адресу кажуть:

І в Раді і не раді!“

5. Третейський суд чести.

З'їзд — нарада з 26 чоловіка випадкового складу, на 90% з тих же людей, які тільки для себе, для учасників „Бук'а“ узурпували виборче право, однявши його в цілого ряду кооперативних одиниць, що в сумі своїй давали більшість, проти негарного вчин-

ку, котрих роздалися протести, а першим підписаним був я, цей з'їзд в своїй власній справі, розводе над моїм іменем 13. березня в Ченстохові, як я був у Львові і нічого подібного навіть од цих „кооператорів“ не сподівався, дике ревище. Прийнявши на увагу клевету Герасименка, що Мицюка ж, мовляв, повідомляли (!! з повістки, наведеної вище видко про що повідомляли!), та він ухилився прибути, ці люди заходилися судити мене за мій протест, заочно і без мого відома: ніколи і ніхто мене про те не попереджав. Так „кооператори“ уподобилися тим середньовіковим, а у нас дореформенним інквізиційним суддям, коли десь хтось келейно чинить розправу, скриплять пера, а підсудний довідується вже коли на нього надягають кайдани. Ці „кооператори“, а серед них і два правники, — в „упоснії местию“, не рахувалися навіть з тим, що в наш час самих найзапеклійших злодіїв судять з захованням гарантій оборони, а підсудному, які б тяжкі не були проти його обвинувачення ще й дається останнє слово, його вислухують. Нікого не засмутило і те, що це безпримірний в літописі української кооперації казус: чи мав би право виключати „з української кооперативної сем'ї“ навіть з'їзд всеукраїнський з правильним представництвом і з захованням всіх гарантій процесу. Вони судили іменем всеукраїнської кооперації — розуміючи, що роблять узурпацію того імени, судили і як громадського діяча розуміючи, що на те, має найбільше, права партія с.р. до яких я належав, які од комуні-

стів переслідувалися, як контрреволюціонери, а од правійших, з яких складався з'їзд, як комуністи. — Вони знали, що кооператора може виключати той орган, що його обирав, значить мене могли виключити Загальні Збори Кам'янецького „Господарсоюза“, по виборі од яких я є член правління, а чи загальні збори тамтешнього ж „Споживсоюза“, членом ради якого я єсть. Ще б вони мали право виключити зі складу „Бук'а“, так в нього я не входив. На це тільки арт. 17. статута „Бук'а“ впрочім ніде не зареєстрованого, загальні збори „Бук'а“ (з небуковців на з'їзді-наradі був лишень один!) були би і компетентні. Вони не могли не знати, що роблять узурпацію і тут. Всього цього не могли ж не знати навіть горбані, „кооператори безвременья“ і все ж свідомо робили свою гнусну роботу.

Коли нема чого проти чоловіка сказати, то треба, — така ж була практика російських жандармів, а нині „чека“, — ізобрести. Мій звіт по закордонний поїзденці в 1921 р. написаний правлінню „Господарсоюза“ в серпні того ж року притягнений за чуба в березні 1922 року. Звіт не читали на з'їзді цілком, а з допомогою окремих вільних цитат і умозаклученій, з ловкостю охрaнщиків доброго старого часу, за допомогою окремих слів і виразів „уловляли вселенну“.

Коли той звіт такий сакраментальний, то чому в листопаді 1920 р. на з'їзді-наradі у Кам'янці при участі більшості тих же людей мені була зроблена „честь“ обрання в голови? Коли той звіт такий компромітуючий, то як же ці панове могли про-

сити мене ще місяць тому, 4 лютого, стати своїм членом уповажненим, якої чести я зрікся? Коли ж ці, панове, були честні, тоді чи на цей раз?

Умовини еміграції (!!) найшли вони зручними для того, щоби почистити ряди кооперації від всілякого намулу. Чому ж не виключено „з кооперативної сем'ї п. Відибіди“, як морального убивця шістьох, а увіччя сегого з кооперативних служачих, як спекулянта на валюті (Укр. Трібуна? Чому не виключені із кооперативної сім'ї д. Герасименко, та П. Відибіда за побирання ростовщичеського процента по позикам, а той процент в 1918—1919 р. дорівнюється 45% річних?

Так, їм треба було одного, накинути тінь на ім'я, першого з протестуючих, зробити видимість виключення, щоби в Р. Р. з моїм підписом не числилися і цим методом боротьби вони свого досягли — Р. Р. вибори затвердила, давши невмирущий доказ атрофії почуття справедливости і може навіть *testimonium paupertatis*, принаймній тому передпарляменту, що називався Радою Республіки.

Бачучи, що робиться „покушення с негодними і средствами“, накинути тінь на моє добре ім'я, я даю моїм противникам правний до того судовий шлях. Даю можливість пригвоздити мене до позорного стовпа! Публічно, по всіх правилах! Листом своїм від 28. марта 1921 р. я кличу своїх противників до третейського суду чести. Ось зміст його:

УПРАВІ БЮРА УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ в ЧЕНСТОХОВІ.

Довідавшись від д. М. (офіційного з Бюра я нічого не получив), що Бюро на своїх Загальних Зборах не вислухавши моїх пояснень, а лише по односторонньому докладу Управи винесло резолюцію направлену проти мене і бажаючи поставити ті безпідставні обвинувачення під перевірку суду, аби їх відкинути, цим пропоную Управі як юридичному представникові Бюра, суд чести — в формі третейського розгляду,

а) Мого відчиту про закордонну поїздку і чи є в ньому з мого боку налічність наміру (умислу) пошкодити інтересам Укр. Коопер. в чім як я уявляю, обвинувачує мене Бюро.

б) Розгляд того в чім я обвинувачую Управу в звязку з тим звітом.

Далі, аби не затягнути справи зараз же пропоную: а) суд п'ятох в Тарнові, б) в неділю 17. (сімнадцятого) квітня; в) з свого боку намічаю арбітрами відомих з боку гр мадського і особистої чесноти та безсторонности осіб: М. А. Корчинського, інженера І. І. Кобзу, председателя апеляційного суду, Р. М. Лащенка, І. П. Мазепу та проф. Білецького. Імена їх подаю Вам для використання Вами права одвода суддів; прошу подати прізвиска своїх кандидатів для використання мною свого права одвода.

Той спосіб, що пропонується єсть єдиний в нашім положенню, а ченстоховські кооператори як оказалось не схотіли зустрінутися з моїми особистими поясненнями, коли таке важливе персональне питання несподівано поставили на порядок візду-наради, бо в тій повістці, яку я одержав таке питання в персональній площині не стояло.

Припускаючи, що все ж я маю діло з будь що будь громадською організацією, я певний був, що від суду чести, від вияснення істини, як що тут ходить про неї, а не про виборчий трюк, мої противники не ухиляться; о стільки був певний, що запросив з під Збруча прибути на процес єдиного близько перебува-

ючого свідка. І коли той приїхав до мене, аби їхать у Тарнів, од Бук'а від 3. квітня 1921 р. за № 69 я одержав за підписом „кооператора“ Герасименка слідуєчий лист:

ДО П. О. МИЦЮКА.

Лист Ваш, від 28. марта б. р. на імя Управи Бюро Української кооперації в справі Вашої реабілітації направлено не по адресі: кооперативний з'їзд постановою своєю (витяг з протоколу про се Вам надіслано 1. квітня б. р.) від 13. марта б. р. виключив Вас з числа членів Української кооперативної сем'ї, тому й справу Вашої реабілітації може прийняти до розгляду лише з'їзд.

Зробивши своє каїнове діло, „тоже кооператори“ ухилилися від третейського суду честі, умивають руки, ми тут ні при чім! Звертаться до польського суду я не міг, українського суду немає, що робить? питає порядних людей.

А що роблять з тим, кого викликають на дуель, а він ухиляється?

Що — питаю?

Б'ють пику одповідають мені. Так, лишилося бити пику. Але в майбутнім можна знайти ще й інші способи боротьби і, готуючись до того, 13. квітня 1921, звертаюся до „Бук'а“ листом, котрим прошу надіслати мені відомости про а) склад президії з'їзду, б) склад учасників, в) хто робив доклад та інформації згадані в резолюції, г) копію пред'явлених ним документів і т. и. В кінці прошу в своїх листах не позволять собі вживать таких виразів, що я ніби-то шукаю реабілітації від з'їзду, коли я добивався

суду, а вже там видко було би кому прийшлось би по ньому себе реабілітувати; ухилення ж управи від третейського суду чести мною прийнято до відома.

Не одержавши відповіді, на цю вимогу 25. квітня 1921 р. я звернувся до вище згаданих осіб, своєчасно давших свою згоду бути арбітрами, з листом в яким прохав їх зконстатувати всі ті наслідки, які з ухилення противника випливали. 27. квітня 1921 р. у Тарнові відбулося засідання евентуальних третейських суддів, котрі листом і надіслали мені ось яку постанову:

„Шановний Пане

Олександрє Корніловичу.

Заслухавши листа Вашого від 25. квітня 1921 р. в справі, що повстала меж Вами і Бюро Української Кооперації та для розв'язання якої Ви нас своєчасно обрали на евентуальних третейських суддів, ми низче підписані, Інженір Іван Кобза, Присяжний Адвокат Михайло Корчинський, Професор Л. Т. Білецький і Голова Апеляційного Суду Ростислав Лашенко вважаємо своїм обов'язком сконстатувати на підставі поданих Вами документів і даних слідуюче:

1. При відношенні з дня 1. квітня 1921 р. ч. 68, Бюро Української Кооперації надіслало Вам витяг з протоколу Українського Кооперативного З'їзду з дня 13. березня 1921 р. такого змісту: Заслухавши інформації і матеріяли, освітлюючі діяльність Мицюка з'їзд, з огляду на компромітуючу його, Мицюка, діяльність, як кооператора і Українського громадянина ухвалив: д. Мицюка не визнавати членом української кооперативної сем'ї.

2. Листом своїм з дня 28. березня 1921 р. ще до офіційального повідомлення Бас про згадану в п. 1. резолюцію коопера-

тивного з'їзду Ви, довідавшись від д. Матвійчука про внесену з'їздом про вас резолюцію, звернулися до Бюро Української кооперації з пропозицією передати закинене Вам обвинувачення на вирішення Суда Чести, при чому подали спис виставлених Вами Суддів в особі панів Корчинського, Кобзи, Лаценка, Мазепи та Білецького. Такий спосіб запропоновано Вами тому, що „ченстохівські кооператори не схотіли зустрінутися“, як Ви пишете, з вашим особистим поясненням коли таке важливе питання персональне несподівано поставили на порядок з'їзду-паради, бо в тій повістці, яку я одержав, таке питання в персональній площині не стояло“.

3. Листом од 3. квітня б. р. Бюро Української Кооперації відповіло Вам, що „Лист Ваш від 28. марта 1921 р. на ім'я Управи Бюро Української Кооперації в справі Вашої реабілітації направлено не по адресі: Кооперативний з'їзд постановою своєю від 13. марта б. р. виключив Вас з числа членів української кооперативної сем'ї, тому й справу Вашої реабілітації може прийняти до розгляду лишень з'їзд“.

4. Листом своїм з дня 18. квітня б. р. Ви прохали Бюро Української Кооперації надіслати Вам відомости про склад президії, учасників з'їзду 13. марта 1921 р., хто докладав з'їздові Вашу справу, а також документи Вашої справи чи копії їх, як що їх було з'їздові подано за мотиви по яких прийнято з'їздом постанову що до Вас. В тім листі Ви зазначаєте, що наколи не дістанете відповіді протягом 10 день, то вважатимете, що Бюро Кооперації відмовляється дати відповідь Ви твердите, що відповіді Вам і досі не дано.

5. З неоповідної копії повістки з дня 3. березня б. р. ч. 41 видно, що справи з виключенням Вас з кооперативної сем'ї не було внесено на порядок денний кооперативного з'їзду 12—13 березня 1921 р.

6. Листом з дня 4. лютого 1921 р. Бюро Української звернулося до Вас, як представника Кам'янецького „Господарсоюзу“ з пропозицією увійти до складу Бюро в якості уповноваженого члена і в разі згоди Вашої надіслати членську вкладку на біжучий місяць 2000 марок польських.

По Вашій заяві Ви не виявили бажання вступити членом Бюро.

Згадані документи і данні свідчать нам:

1. Що З'їзд приналежних до Бюро Укр. Коопер: на еміграції кооператорів виніс постанову якою:

а) стверджує, що у нього ніби малися якісь данні про компромітуючу діяльність Вашу, як кооператора, так і українського громадянина,

б) ухвалює не визнавати Вас членом української кооперативної сем'ї. Бюро укр. кооперації товмачить другу частину постанови, як виключення Вас з української кооперативної сем'ї.

2. Що Вас не було попереджено, що на з'їзді мала розглядатися справа, що торкається Вашої чести і доброго імені.

3. Що неприбуття Ваше на цей з'їзд не стримало з'їзду від розгляду несподівано висунутої справи, аби дати можливість подати Вам свої пояснення данні.

4. Що Бюро української кооперації ухиляється навіть „постфактум“ подати Вам мотиви й дані на підставі яких Вас оганблено,

5. Що передати цілу справу Вашу на розгляд і вирішення Суду Чести Бюро української кооперації, з формальних причин відмовилося.

6. Що Ви маючи право бути членом Бюро української кооперації, членом з власної волі, не були.

Зваживши все вище сказане, ми приходимо до висновку:

1. Що згаданий вирок з'їзду відносно Вас винесено не компетентним органом хоча б тому, що Ви не є членом тої організації,

2. Виносячи свою постанову, що виходить за імежі компетенції з'їзду, з'їзд не дотримав самих елементарних гарантій справедливості: той, кого судять, має право знати, що його судити хтось збирається та має право бути заслуханим в своїй справі.

На підставі всіх цих даних ми приходимо до висновку, що вирок відносно Вас, що його винесено не компетентним органом і в такий спосіб, не може кинути тіні на честь і добре ім'я Ваше як кооператора і Українського громадянина.

Прийміть запевнення в пошані до вас (підписали)
М. Корчинський, Іван Кобза, Р. Лашенко,
Проф. А. Білецький.

Тарнів 27. квітня 1921 р."

6. Справа в пресі.

З своїм листом я надіслав допіру наведену постанову до варшавської „Укр. Трібуни“, яка видавалася під гол. редагуванням п. Саліковського. Її мовчки не друкували. Через місяць навожу справки і одержую відповідь, що можуть вмістити мій лист і лишень резолютивну частину постанови. Я згоджуся • її містять в такий формі:

„Висскоповажаний п. Редакторе!

Як відомо в кінці січня цього року в Ченстохові відбулися вибори по кооперативній курії до Ради Республіки.

На великий жаль вибори провадилися в такий спосіб, що цілий ряд кооператорів, — Львівської, Тарнопільської а початок навіть і Тарнівської колоній, — було позбавлено активного виборчого права.

Позбавлений і сам виборчого права я був першим з тих, хто вважав своїм громадським обов'язком підняти голос протесту проти такої системи виборів.

Цілком несподіваним наслідком мого протесту резолюцією на з'їзді була зроблена справа накинути тінь на моє добре ім'я кооперативного і громадського робітника.

Обурений подібним вчинком і таким поведінням з чужим іменем я покликав Бюро кооператорів в Ченстохові в особі його юридичного представника — Управи до третейського суду чести, але мої противники від нього ухилилися. Після того наваженими з мого боку еventуальними третейськими суддями сконстантовано, що низче слідує:

Навівши в своїй постанові зміст розглянутих документів і даних, а також і те про що свідчать означені матеріали, (між иншим сконстатувавши факт ухилення від суду чести) ми, пишуть арбітри, з приводу резолюції приходимо до висновку:

1. Що згаданий вирок з'їзду відносно вас винесено некомпетентним органом хоча б тому, що Ви не є членом тої організації.

2. Виносячи свою постанову, що виходи за межі компетенції, з'їзд не дотримав самих елементарних гарантій справедливості: той, кого судять, має право знати, що його судити хтось збирається та має право бути вислуханим в своїй справі.

На підставі всіх цих даних ми приходимо до висновку, що вирок відносно Вас, що його винесено некомпетентним органом і в такий спосіб, не може кинути тіни на честь і добре ім'я Ваше як кооператора і українського громадянина.

Підписи: М. Корчинського, Іван Кобза, Р. Лащенко, Проф. Л. Білецький.

Зважаючи на громадський інтерес всієї справи і ради оборони доброго імені маю честь просити через Вашу поважну часопись довести про те до відома нашого громадянства.

п З опаною до Вас

Голова Кам'янецького „Господарсоюза“,
Член Ради Кам'янецького „Споживсою-
за“, Присяжний Адвокат

О. М и ц ю к.

9. мая 1921 р. Львів.

Ті, хто як Пілат, умили руки, коли їх було тягнути до суду, хто казав, що і не звертайся до нас, бо ми ни причім, виступають з листом в пресі, тим самим давши доказ, що іменно по адресі звертався я, коли тяг до суду, коли тяг управу „Бук'а.“ Ось з № 33 „Укр. Тріб.“ той лист Бук'а:

В ч. 25 вашого поважного часопису і в часописі „Укр. Вістн.“ ч. 100 під титулом „Кооперативний суд честі“ були вміщені листи п. Мицюка, який він подає до відома висновок ним самим призначеного над собою суду честі*)

От-же в цілях спростовання інформації п. Мицюка й освітлення цілої справи для широких кол Українського громадянства, що перебуває зараз на еміграції, Управа Бюро Української кооперації повідомляє:

1) П Мицюк передаючи вирок своїх суддів, затаїв**) негативну для нього вступну частину сего вироку яка була приблизно такого змісту: „розглянувши представлений Вами матеріал, що до виключення Вас з числа членів Української кооперативної сем'ї і не входячи в обміркування на скільки цей матеріал вичерпуючий і відповідає дійсності“...

Такою передумовою до вироку судді склали з себе наперед всю відповідальність за наслідки самого вироку.

2. Далі стверджуємо, що не організація з'їзду членів Бюро Української Кооперації виключила п. Мицюка з складу

*) Цю гнусну неправду може писати „Бук“, а п. Саліковський, маючи в руках повний текст постанови єв. трет. суддів, безоговорочно дає їй місце. О. М.

**) Редакція маючи на руках повний текст постанови який вона не схотіла надрукувати, пропускає без оговорки брехню, будім то я затаїв вступну частину і преподносить читачу тую частину уже з власного „сочиненія“ Бук'а, що нічого не має спільного з вищенаведеною справжньою постановою єв. трет. суддів.

кооперативної сем'ї, як то морочить п. Мицюк громадянство і своїх суддів, а Загально-Кооперативний з'їзд найвищий орган кооперації — постановою своєю від 18. марта б. р. такого змісту: „Заслухавши інформації Управи Бюро Української Кооперації й матеріали, освітлюючи діяльність Мицюка, з'їзд з огляду на компромітуючу його — Мицюка діяльність, як кооператора й Українського громадянина, ухвалив: п. Мицюка не визнавати членом Української кооперативної сем'ї.

3. Запрошення на кооперативний з'їзд від 3. марта с. р., від ч. 41 п. Мицюк одержав і не з'явився*).

4. Матеріалом до виключення п. Мицюка з кооперативної сем'ї служили не наклепи його на організацію Бюро Української Кооперації взагалі і в справі виборів до Ради Республіки з окрема і не замітки такогож характеру в Галицький пресі, що вже спростовано і відкинуто самим фактом затвердження виборів до кооперативної курії Ради Республіки і нижче зазначеною резолюцією Кооперативного з'їзду, а причиною виключення були мотиви більш серйозного характеру.

Резолюція Загально Кооперативного з'їзду від 13. марта с. р. свідчить оскільки прав був Мицюк, коли трактував, що організація Бюро Української Кооперації, яка переводила вибори до Ради Республіки є „Ченстохівська колонія Наддніпрянських кооператорів“ і т. д.

Точний зміст резолюції такий:**)

„Єдиним представницьким органом, правомочним репрезентувати і виявляти волю Української Кооперації, є засноване на еміграції Бюро Української „Бук“.

„Бук“ являється керуючим центром для Української Кооперації до нав'язання тісного контакту з Українськими Кооперативними Установами у Києві.

*) Очевидячки запрошення прирівнюється поліційній повістці: явна обов'язкова! Ну й кооператори!

**) Тут слід усвідомити новий вияв уаурпаторських тенденцій, додам од себе. О. М.

Всі, що намагаються виступати в імені Української Кооперативної організації по за „Бук“ вважаються в кооперативній елементі, з гонимим яких ні хто не повинен рахуватись“.

Вважаючи на те, що не час і не місце на еміграції викладати мотиви, но яким виключено Кооперативним з'їздом п. Мицюка з числа членів кооперативної сем'ї, надіємось, що Президія Кооперативного з'їзду в інший час і при інших обставинах подадуть повну характеристику діяльності п. Мицюка і тоді громадянство докладно ознайомиться з „чесною“ і добрим іменем п. Мицюка.

З правдивим поважанням: Бюро Української Кооперативної організації „Бук“ Голова Управи А. Герасименко, Секретарь Ф. Дацюк.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

За кілька днів до отримання цього листа редакції було доставлено копію відчиту п. Мицюка „про закордонну поїзденьку за час од 6. червня по 5. серпня 1920 р. Цей відчит не наважилися друкувати в сучасних умовах, але повинні визначити, що він дійсно робить дуже важке враження з погляду громадянського.“

Управа „Бук'а“ провокує з'їзд-нараду кооператорів на некрасиву виходку, а коли її тягнуть до суду, ганебно ховається. Як про неї забувши апелюється до громадянства постановою заслужених укр. громадських діячів, — вона знов підсукується.... Чи не нагадає читачеві така поведінка Управи (Герасименка, Дацюка....) отих вуличних хлопчаків, що шпурнули в пішохода грязюкою, а коли він обернувся, аби їх поскубти за вуха, ті, як горобці..., навіткача! Прохожий, забувши про їх просте далі... Хулігани знов вибігають і знов шпурляють чимсь небудь навздогінь....!

Редактор Саліковський їм пособляв. Він лишень в скороченому вигляді згодився надрукувати поста-

нову суддів і без жадних скорочень дає місце брехливому, образливому для суддів і взагалі недопустимому по тонові цілому листу Управи „Бук’а“, що ухилилася од третейського суду і за що порядні люде штемплюють громадським призирством. Безтактність Саліковського доходить до того, що він своєю приміткою, в піку названим арбітрам. вискакує, як Пилип з конопель, сам в ролі судді, орудуючи зфабрикованим буковськими колами „звітом.“ Тут зразу прийшлося пізнати, що редактори офіціозів не піднімаються вище казенних бутербродів. У відповідь на цей слідуючий випад Управи „Бук’а“ і д. Саліковського я 22. VI. 1921 надіслав слідуючий

ЛИСТ до РЕДАКЦІЇ „УКРАЇНСЬКОЇ ТРИБУНИ“

Хочу вірити, що сприводу листа „Бук’а“ вміщеног- в ч. 33 „Укр. Тріб.“ і многозначної примітки Редакції до нього Ваша газета послужить трибуною і для другої сторони: *audia tur et altera pars.*

Не думав нічого „затаювати“, як неправдиво пише „Бук“ бо надіслав до редакції — вона тільки не надрукувала — всю постанову не „самим над собою призначеного суду чести“, як вдруге неправдиво пише „Бук“, а евентуальних третейських суддів, названих мною мову противнику „Буку“ при заклик у його до третейського суду, від якого „Бук“ ухилився. А наскільки можна, по виразу „Бук’а“ „морочити“ тих осіб хай громадянство судить по їх прізвиськам: М. А. Корчинський, І. І. Кобза, Р. М. Лащенко, Л. Т. Білецький.

Управа „Бук’а“, що була причиною випадку проти мене „Бука“, а також з’їзду 18 марта, з’їзду все тогож „Бука“, бо з небуковців на з’їзді була лише одна особа, для вияснення об’єктивної істини була покликана мною до третейського суду, перед яким, колиб мала, моглаб подати „ком-

промітуючі“ мене данні, а зі свого боку дати перед судом відповідь за клевету та інсинуації проти мене. Вона від суду ухилилася; більше того, вона до цього часу ухиляється від вимоги Укр. Правн. т-ва, членом якого я являюсь, надіслати йому для його розгляду матеріями обвинувачення. *) Мислячі люди з того, розуміється, зробили свій висновок. Тепер вона, Управа... пише „че час і не місце на еміграції викладати мотиви, по яким „виключено“ Мицюка з числа членів кооперативної сем'ї“.

Управа з „Буком“ на своїм з'їздові робить постанову, як константують судді „недотримавшись елементарних гарантій справедливости: той, кого судять, має право знати, що його хтось збирається судити, та має право бути заслуханим в своїй справі“. Управа робить „Шемакин суд“, лишень „не час і не місце викладати мотиви!“ Присуд без мотивів?! Річ не чувана! Цього не робить навіть і большевицька чрезвичайка, бо судячи в Києві громадських діячів (п. Голубовича і др.), вона більше додержалась правних форм суда ніж буковський „з'їзд“, бо й там навіть не тільки, публічно „мотиви викладено“, а й вислухано „кого судять“ і дано змогу оборонятись. Не час і не місце говорити мотиви, а час і місце розголошувати „присуд“ без мотивів, і час і місце ухилятися від Українського третейського суду і від подачі фактів Українським же громадським організаціям!

Годі ж інтригувати читачів таємничістю моїх злочинів та „присуду“ без оголошення „мотивів“. Не секрет, що „Бук“ мене обвинувачує в „большевизмові“. Там — на „Совѣтской Украинѣ“, я і такі як я — „Петлюровці“ і за це я ледве не наклав головою в кінці серпня 1920 р., коли писаний отой звіт, а мої товариші по партії в травні 1921 р. Тут же я і такі як я по буковськи „большевики“. Оце по „Буку“ причини „більше серйозного характеру“ (точка 4) для людського, звичайно, ока, а справді собака зарита

*) Після вторичної вимоги в серпні від „Бук'а“ прийшла відповідь, що, мовляв, у п. Мицюка є „на руках“ документи, на підставі котрих ми його обвинувачуємо..... Тоб то буківці нарешті призналися, що не мали і не мають проти мене жадних матеріалів.....

от де: буду говорити просто і одверто з повною свідомістю відповідальності за кожне твердження — причина в тім, а) що в моєму відчиті зачеплена персона союзбанківського диктатора п. Відибіди, відомого не тільки тим, що спекулював на валюті, а й на душах союзбанковських співробітників, бо будучи випущений з большевицької в'язниці, по письменій просьбі своїх співробітників, він, не повідомивши своїх поручителів, втік, за що шістьох з них большевиками розстріляно.*) Причина в тім б) щоб не солідаризувався з поведінкою тих кооператорів, які понабравши скарбових грошей для постачання (від „централу“ — Горбань) а не давали державі ні грошей, ні поставлення; що в) протестував проти побирання союзбанком (Видибіда, Герасименко), по позичкам 45% річних, тоб то ростовщицького проценту (я прошу тут названих осіб, що, до речі сказати, являються і моїми „виключателями“, притягти мене до суду за „наклеп“) що, на решті г) першим протестував і проти захвата виборчих прав до Р. Р. в руки фактично ченстохівської колонії людей причасних і не причасних до кооперації, назвавши то узурпацією. На сьомому місяці по написанню мого відчиту правління, а не кому іншому, і на передодні, за десять днів, остаточного вирішення судьби виборів в Р. Р. „Бук“ „виключає“. Коли це не метод його боротьби за затвердження виборів, то чому ж „Бук“ не зайнявся судом, як що має право, надійною раніше, напр. в Кам'янці, де є всі свідки „Господарсоюза“. „Не час і не місце було розбиратись в наклепах в Кам'янці, а час і місце в Ченстохові, через сім місяців! не повідомивши мене, що моєї особі буде присвячений „з'їзд“, хоча і була прислана мені повістка у Львів одначе з порядком дня не даючим поводу підозрівати, що будуть персональні розрахунки на „з'їздові“.

Кооператора має право виключати тільки той, хто його обрав. Нехай повідоме „Бук“ — коли він мене обрав? — Згаданий вирок з'їзду відносно Вас, константують евентуальні третейські судді, винесено не компетентним органом“. Згада-

*) Наспіли відомости (Укр. Трлб.), що д. Видибіда уже пострагся в поди на Волині. Є за що молитися..

ний вирок є хлестаковщина. А зрештою хто той „Бук?“ — „Бук“ складається з тих, кому я післав закид в уаурації кооперативного представництва і з ким боровся за бридку кооперативну отаманію, ото він виступив суддею в той час, коли може бути тільки стороною, а суддею між „Буком“ і мною мусів бути хтось третій. Нарешті, скільки їх? — В більшості безмандатні з обш, репрезентуючі самих тільки себе, в кількості 26 людей, з котрих не менше чотирьох при голосуванні утрималось.

А коли зробити одвод чотирьом спекулянтам, роставщикам і постачателям (такі не виключається „Буком“, а „виключають“ других), та чотирьох, що аж у Львів приїздили до мене з вибаченням не відали бо, що творили, то останеться 14 людей (з котрих де кому я не хочу відмовити в пошані, бо їх підвели інформатори), що говорять од великої кооперативної сем'ї України, яка десь там перебуває від Збруча аж по Кубань-річку. Чи це ж не кооперативна Отаманія?

Нарешті Редакція від себе додала, що їй доставлена копія мого відчиту, яка робить „важне вражіння з погляду громадського“. Чи редакція звернула увагу, що то за документ у неї на руках? Чи та копія належно засвідчена і значить така, що на неї можна посылатися? Поясню: раз я три місяці перебував в закордонній командіровці, то повернувшись, звіт мусів дати і він дійсно представлений правлінню „Господарсоюза“, міститься на шістнадцяти сторінках машинкового друку, один оригінал мною підписаний і до нині зберігається в Кам'янці в ділах „Господарсоюза“ і всяка копія повинна бути звірена з оригіналом і належно засвідчена від правління чи вже нотарем. Така копія, як вона у редакції є, являється документом такого характеру, котрий мусить читатися в цілому, маючи на увазі час і місце (під большевицьким режимом) його написання, і коли б редакція його опублікувала у себе, був би за те безмірно вдячний. Знаю одначе, що тоді, коли йшла боротьба за представництво в Р. Р., як один із методів боротьби, був буківськими колами зфабрикований на півтора сторінках „відчит“, який розсилався майже всім міністрам де-яким членам Р. Р. і контррозвідці, з припискою, що буцім то він

представлений мною комуністичній владі. Цей „відчит“, являється звичайним собі доносом на мене. Прохав би одначе й його оголосити, бо редакція своєю кінцевою приміткою може лимоволі дала привід до самих неможливих припущень.

В переконанні: а) що негативні курйози з життя кооперативної еміграції в широких колах громадянства не будуть віднесені на карб самої української кооперації, б) що редакція лишиться об'єктивною в боротьбі сторін, помітивши і цей мій лист, застаюсь з пошаною:

О. М и ц ю к.

„Укр. Тріб.“ від 2. VII. 1921 р. під голосним на-звиськом „Справа п. Мицюка“ заявляє, що „редакція не вважає можливим того листа друкувати“ в цілому, а друкує лишень маленький уступ його, що торкається редакційної примітки, причім своє слово „спростовання“ бере в лапки, даючи тим знов свою оцінку фактам. „І я его лягну, пускай осліныя копыта знаєт..“ Після вміщеного згаданого уступу редакція Саліковського каже:

Гадаючи, що оголошення зазначеного відчиту повним текстом являється зараз абсолютно не припустимим з погляду інтересів неособистого значіння, редакція на жаль не може задовольнити бажання п. О. Мицюка.

Я ж думаю, що „інтереси неособистого характера тут притягнуті д. Саліковським на те тільки, щоби скрити пустоту інкримінуємого мені моїми політичними противниками, документа, щоби не виявить всеї безчестної гри, кол спекулюючих на добрім імені кооперації та нетерпимих до чужих, не тарнівських, політичних напрямків, в якій взяв таку живу участь офіціоз з головним бутербродником Саліковським на чолі.

Я сам оголошую зфабрикований проти мене „відчит“-донос, в тій його редакції, в якій він скрізь ширився, а потім поданий був в „Укр. Тріб.“ і на основі якого редакція зробила мені присуд своєю кінцевою приміткою. Документу цьому завдячую одному з співробітників „Укр. Тріб.“ Ось він:

„Відчит голови правління Н-ського кооперативного союзу про закордонну поїзденьку за час од 6. червня до 5. серпня 1920 р.

1. Вияснилося, що Польський Уряд за ціни військової помочі Петлюрі домагався взяти весь експорт-імпорт України в свої руки, польські капіталісти заявили претенсію на всі концесії, які тільки не єсть в межах України.

2. Клопотатись візу прийшлося дуже тяжко по двом підставам: з одного боку польська влада шляхом шпїонажа вияснила ціль такої поїзденки і ніяк не хотіла допустити, аби представники української кооперації навязали стосунки безпосередньо з Германією, запеклим ворогом Польщі, а з другого боку офіційними представниками уряду Петлюри міністром Тимошенком та іншими була розповсюджена у Варшаві чутка, що я „содержал“ в Кам'янці зімою цього року „большевицьке“ бюро і, значить, як такий, небезпечний і в поїзденці за кордон, і лишень після мого протесту послові Левіцькому, після погрози оскаржити те перед кооперативними колами, якими я командірован був, а також широко розповісти про цей факт одвічальним кругам партії Соціалістів-Революціонерів, я нарешті на 25 день перебування у Варшаві одержав візу на Чехію, кудя 8. липня і вирушив.

3. За часи цього перебування у Варшаві варто згадать мої, як представника кооперації, переговори з французьким синдикатом „Обторж“ Ця фірма вела переговори з представниками торговельної української місії уряду Петлюри і підписала з Головою та іншими представниками спеціальну торговельну конвенцію.

4. На основі попередньої постанови „Ради Трьох“ за ті послуги, які в Варшаві зробив нашій кооперації д. Р-пкий а йому в рахунок платні через його дружину, видав 1381 мп.

5. У Варшаві я вже їх не застав, але застав Голову правління банку, який мені сказав, що по технічним умовам у Празі гроші не могли бути видані. Привезенні 8 мільйонів карб. він розпорядився видати уряду Петлюри.

6. Вони (Німці) неймовірно ставилися до умовин праці української кооперації за часів большевицької влади. З трудом вірили моїм запевненням, що радянська влада кооперації не руйнує і говорили: побачим.

7. Всі вони Н-ські кооператори в ту хвилину, як я був у Львові, перебували в напруженій атмосфері, з одного боку, що хвилини чекаючи для себе арешту і отправки в концентраційні лагери, а з другого боку не терпляче виглядали приходу, як спасителів, радянських військ.

8. 30. липня я був в Коломії, 1-го встав на Городищі і перейшов Дністро 2. серпня, перейшов с. Торське, в якому мене петлюровськими частинами була реквізована підвода і в той же день пройшов с Звениче, я був арештований петлюровськими частинами і відведений під погрозою щохвилинного розстрілу в Штаб. Ослобонившись з під арешту, я промкнув в Заліщики, де переживав приходу нової влади, а потім вже без інцидентів 5. серпня прибув в Кам'янець на Поділля.

Курйози всього попереднього хай послужать кооперації матеріалом для розвязки питань:

1. Чи слід взагалі їй брати участь в політичній житті країни,

2. Як що слід брати участь в представницьких органах, що хто ж повинен бути суб'єктом виборчого права,

3. Також які методи боротьби личать кооперації, а які ні.

За еміграційні курйози кооперація звичайно не одвічальна, як рівно і дійсні кооператори, яких на еміграції було небагато. Кооперативна ж шантрапа — що вона для кооперації і що кооперація для неї?

Львів, червень 1921 р.

Р. С. „Українпрес„ повідомляє, що на останньому з'їзді „Бук'а„ одбулися нові вибори по коопер. курії до Р. Р., при чім обрано : 1. міністра юстиції Левицького, 2. міністра внутр. справ Б., і 3. директора адміністрації д-та мініст. внутр. справ К..... Навіть орган Саліковського, покривавший попереднє сфальшоване представництво і тим самим підготовивший можливість останніх виборів, тепер силкується стати в опозицію. В однім місці (Укр. Тріб. № 81) висміюється федерація кооперації з адміністрацією; в другім (за 2. VIII. 1921 р.) кооперація називається адміністративно-політичною. Автор цілком слушно указує на те, що між адміністрацією та кооперацією існують як найтісніші стосунки. Справді, спавши на шлях узурпації, доносів та провокації ота буківська кооперативна сімейка кого ж могла від себе обирати, як не генерал-прокуратора, шефа, жандармерії та директора департаменту поліції?

Але ціла Українська кооперація тут, розуміється, ни при чім...

Прага. Серпень. 1921.

Указом Президиума Верховного Совета СССР от 17.05.1951 г. в связи с вступлением в силу Конституции СССР и Закона СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР, в соответствии с которыми органы государственной власти и управления в СССР должны быть реорганизованы, Президиум Верховного Совета СССР постановил:

1. Ввести в действие Конституцию СССР с 01.07.1951 г.

2. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

3. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

4. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

5. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

6. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

7. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

8. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

9. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

10. Ввести в действие Закон СССР от 17.05.1951 г. о введении в действие Конституции СССР с 01.07.1951 г.

Итого: 10 шт.

КНИЖКИ ТОГО Ж АВТОРА:

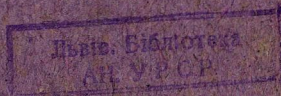
1. Про піска Полтавщини та їх задобрювання, ма-
ків та одну мапу, вид. у Києві 1908 р.
2. Про переселення на Амур та Уссурійск. край, у І
3. Про переселення в західний Сибір, має 7 малюнків, стор. 48
у Києві, 1909.
4. Про переселення в Степовий Киргизський край. (На Сірий
Клин), стор. 44. у Києві, 1909 р.
5. Про переселення на Далекий Схід, стор. 50, у Києві, 1913 р.
6. Переселення та Українство, стор. 16, у Харькові, 1912 р.
7. Верейшовська буча, стор. 31 у Львові, 1913 р.
8. М. Шаповал, як поет, Київ, 1917 р.
9. Про автономію України в федеративній Росії, у Лубнах,
1917 р., стор. 24.
10. Община та земельна реформа, стор. 41, Лубні, 1917 р.
11. Земельні реформи на Україні, стор. 24, Львів, 1921 р.
12. Способи боротьби українського селянства за землю і волю,
Львів, 1921 р.
13. Індівідуалізм та колективізм українського хлібороба, Львів,
1921 р.
14. Воєнородне право на землю та промислова майбутність Укра-
їни, Львів, 1921 р.
15. Змінюємість. (Визначення зміняємости позитивного права і
відношення до цих визначень в науці карн. права, Львів,
1921 р.
16. Ліквідаційні та надільні земельні норми, Львів, 1921 р.
17. Комуністична Україна, стор. 24, Львів, 1921 р.
18. Кооперативні казуси та курьози, Львів, 1921 р.

Готовиться до друку: „Земельна справа на Україні за
часи з 1905 по 1921 рік“, в двох томах.

О. МИЦЮК.

Кооперативно-громадські казуси й курьози.

(Кооперація в Тарнівській Раді Республіки).

ЛЬВІВ 1921.

НАКЛАДОМ АВТОРА.

ДРУКАРНЯ СТАВРОПОЛІГІЙСЬКОГО ІНСТИТУТА

від зарядом Ю. Сидорика.